

P19 Cp I 177. 1

~~PL 70~~

P19

ар 419.
р 170
у
А
У К О Р Ъ

1000
1106

НА БУНТОВНЕ СРБЕ

у Србїи

списанъ

1843 године

СВЕТОРАДОМЪ ЖУРНАЛОВИТЕМЪ

у Србїи.

У НОВОМЪ-САДУ, 1843.

Књв. бр. 179477

Заклела се земља Раю
Да се сваке тайне знаю.

Светиня.

Чини добро некай се
Чини зло надай се.

Србска Пословица.

Боже милый чуда големога,
Гледа чуда никадъ невиђена,
Гди подани своме Владѣтелю,
Господарство отеше айдучки,
И то младомъ Князу Михаилу,
Вучићевцы за мало имъ было!!
Ови Срби подъ Видомъ Србинства,
Родолуб'я и као поредка,
Издадоше свое отечество,
Изъ зависти што напредакъ виде,
А они се ту непрославляю,
Неки текемъ; — Алъ неки у Слави,
Па и опетъ погазише клетву,
Дату своме законеме Князу,
Господару Михаилу младу;
Еда Богъ да та ий поразила,
Михаила младогъ возвисила,
Иль нѣгова мила Родителя,
На Кормило опетъ отечества,
У юшть већой слави и важности.
О Вучићу Ты отмастителю,
И пунъ страсти различни човече!
Та неимо станка нит' поседка,
Но свое се убояво сенке,
И совѣсти строогога судіе,
Кои нигди да ти стати неда,
Ни твоима скуплѣнимъ Айдук'ма,
Кое с' лажомъ разномъ покушо,
Издавши се Родолубцемъ врстнимъ,
*)

Да народу скинешь Княза ярамъ
 И нѣговогъ целогъ правительства,
 Законога когъ савъ светъ признае,
 А твоѣга іоште ни сви Срби,
 Непризнаю камоли Цареви,
 Срѣ с' айдучки тужанъ поступио,
 Вѣроломно Браћу преварио.
 Но будући на Србскомъ Народу,
 Никаквога ига небыяше,
 За владаня Княза Михаила,
 Противъ кога да б' Народъ дизали.
 Вучићевцы сад' се договоре,
 Да то може учинит' Министра,
 Особытый, Другъ имъ Станишићу,
 Комъ наложе да представи нужду
 Да се неможъ съ трошкомъ излазити,
 Но да мора порезъ се дигнути,
 И Алие Народнѣ узети
 А и дукать са Грошемъ сманьити.
 Далѣ кажу и Митрополиту,
 Да онъ нужду Попова представи,
 Да шкомрачно одвећъ они живе,
 Да приходе подигну ньюове.
 На то Павле Станишићъ предложи,
 Нужду трошка у народной касси,
 Да се немож' съ трошкомъ излазити,
 Но да мора порезъ се дигнути,
 И Алие народнѣ узети,
 А дукать се са Грошемъ сманьити;
 Вучићевцы у Совѣту бывши,
 Одма скоче да то мора бити,
 И подигну порезъ са талиромъ,
 Но Станишићъ оће съ два да дигне,
 Али оста одъ петъ да шесть буде,
 За порезу талира на главу.

И да узму Алію Народню,
 А и Дукатъ са грошемъ сманюю.
 Митрополитъ поповско предложи,
 Вучићевцы и то одобрише,
 За све редомъ Князу садъ писаше,
 Да одобри нѣга убѣдише.
 Князь одобри некте имъ да квари,
 Вучићев'цаа несећаюћ' с' стари.
 Ев' противъ свог' Дѣла подиже се
 Вучићъ, Браћо! Князу наметаше,
 Народъ съ' другимъ дићи неимаше.
 Дед' садъ кажи Михаила ярамъ,
 Што ѿ было на Народу Србскомъ,
 Пакъ си ты га съ' дружиномъ сбаціо.
 Рецы! ниси већма набаціо,
 Но заиста ѿси набаціо
 Србству ярамъ и то доказао.
 Србо стениъ подъ игомъ твоимъ
 Што га вучешъ там' амо да блуди,
 Ты с' Вучићу желяниъ Србскогъ Трона,
 К'о Вукашинъ убица Урошевъ,
 Пакъ те желя дотле дотерала,
 Да убиешъ и ты Михаила, *)
 Младогъ Княза поносъ целомъ Србству,

*) Вучићъ наговаро и подплаћиво да убию Ми-
 хаила идућа изъ Крагуевца, но Катане су
 то све одбіяле. После опетъ кадъ ѿ у зе-
 мунъ прешао, шиляо ѿ люде да га отрую,
 но то се у Земуну обяви и ови поватани бу-
 ду и сви се издаду да су одъ Вучића под-
 плаћени. Па зато будући су богомерзко дѣ-
 ло учинити ктели, буду у Земуну позатво-
 рани, одъ кон у затвору умре Пера Белопо-
 ляцъ, а други двоица јоштъ су у затвору.
 Гледај!!!!

Съ кимъ се Србство дичи и поноси
 На Србскомѣ на поносномъ Трону
 Као кедръ на гори Ливану,
 Дичиће се ако Богъ да опетъ,
 На срамоту теби и твоима.
 Но се стиди и помислит' срамно,
 Дѣло што си тужанъ учинио.
 Посвађоси Србе међу собомъ,
 За єдину само твою славу,
 Отечество баціо с' у таму,
 Што і' цветало бывшу Михаилу.
 Пакъ се сада непрестано буне,
 Сръ видише што си учинио,
 Па садъ оћешъ да ій већма стегнешъ,
 Али Србска пословица каже:
 Выше скаче притиснуто яче.
 Лепо малый и Букваръ намъ каже,
 Ко єданпутъ ма изъ шале слаже.
 Томъ други путъ рѣдко вѣруєсе
 Загонетки ты овой сећай се.
 Ты се зовешъ Уставобранитель,
 К'о и твой башъ сваки слѣдователь,
 Одъ кога си ты Уставъ бранио,
 Кадъ є Уставъ башъ невредимъ быо;—
 Ты си правый Уставокваритель,
 Кои тучешъ и пребіяшъ люде,
 Вѣрне Князу безъ икаква суда,
 И имал' ту какова годъ правда,
 Кадъ ты ућешъ у тавнице сужњи,
 Пакъ іи газишъ да вичу яой тужни;
 Протеруешъ и у Рупу бацашъ,
 Заточавашъ и тайно убіяшъ.
 Ты си желанъ Престола Србскога,
 Аль посести несмеде на нѣга,
 Да се славишъ княжескимъ именовъ,

Него давшъ тобожъ заслужніемъ,
 Незнашъ съ кое у Србинству стране,
 Него што в Михайло Княже,
 Когъ отера ты да корманъ држишъ,
 Чрезъ твогъ новогъ намештеногъ Княза,
 Ко орудъ твогга Тиранства,
 Кои несме помолити зуба,
 Преко твога намереня злога,
 Србо нѣму на врачу каза,
 Даћешъ и нѣгъ као Михайла,
 Протерати у землю Нѣмачку,
 Ако небы ктео чинитъ оно,
 Што ты оћешъ у име народно,
 Ты си сада и Князь и савъ Народъ,
 Раболѣпно свити се кланяю.
 Вучићъ овде заслужніемъ Сыну,
 Александру Карађорђевому,
 У Србији первенство подае,
 Заслуге му отца доказуе,
 Милошеве по Новина мрачи
 И зло на нѣгъ на силу навлачи
 Болъ б' было да су оћутали,
 И повода къ писаню недали.
 Моѣ овде намеренѣ не,
 Карађорђа поорочити име,
 Но толико само ѣу да кажемъ
 И заслуге ко Србству покажемъ,
 Као што су Новине Милоша,
 Казывале одъ Стране Вучића,
 Пакъ некъ онда безпристрастно суди,
 Светъ, когъ оца? Сынъ, Княземъ да буде,
 Илъ Милошевъ или Карађорђевъ,
 Ил' по срећи башъ и самый Милошъ.
 И нѣово Владанѣ ставићу,
 И на угледъ свету поставићу,

Некъ светъ види кои е за Княза,
 По свомъ опеть собственомъ владаню. —
 Караѳорѣ позванъ одъ Србскіе,
 Старешина за предводителя.
 Одъ Туряка дасе отимаю,
 И овому за заслуге служи;
 Аль што после Србство изневери,
 Кадъ е треба исто избавляти,
 У найвећой опасности бывше:
 У Морави топове подави,
 И некте се съ противнима туѣи,
 Већъ намисли у Немачку преѣи
 Оставивши Народъ у обкопи,
 Шестъ Неделя кои се е вуко
 Послѣ нѣга съ противницы туко;
 Икадъ истый са свимъ одолѣше,
 Србе ядне посве надячаше,
 И отеше што су годъ имали,
 Муницію Топове остале,
 Кое Борѣ уводи не стопи,
 А народа што е заробіо,
 Турчинъ све е то уплѣнъ одвео,
 До двадесеть хиляда повео,
 Людй жена, Деце све турчіо;
 У Сербіи тол'ко і' натицао,
 Све на колѣ да і' сваки пуцао,
 Одъ ужаса шта се ово ради,
 Деца ядна стое у паради
 И Редомъ ій турцы узимаю
 Изъ висине на Анцаръ пріймаю,
 Отечество тако е остало,
 Све у Робству да е страовало. —
 Ово Борѣ славу помрачава,
 Ка и одъ пре чинѣній зулума,
 И вале се до Небеса дижу,

А зулуми у пра сакриваю.
 Изгублѣномъ тако отечечтву,
 И предатомъ садъ у Турске руке,
 Подигнесе Воевода бывши,
 Караѣорѣа Милошъ Обреновићъ,
 Безъ топова и безъ Муницие,
 Безъ Новаца и безъ поглавице,
 Отечество почне избавляти
 Съ опасносћу своѣга живота,
 А и многогъ башъ своѣга брата,
 И изъ Робства браћу куповати,
 Съ турцы стане уговарати се,
 Да немуче Раю и небю,
 Гди ѣ мого лепимъ или новцемъ
 Ревенскиѣмъ ту ѣ подплаћиво
 А гди нѣ мого тусе туко
 И такое онъ довео Турке,
 Да на колѣ Србе ненатичу,
 Нити туку нити убіяю
 Нег'ма зашто нѣму да являю.
 И тако онъ избавив' Србию,
 Прибавиму јоште шесть Наія
 Што су негда подъ Србима были,
 Подиго ѣ школе и судове,
 Безъ крвнога чинѣногъ зулума
 И почело Србство подъ нѣм цвасти,
 И слободно Србинъ свак' живити,
 А не подъ тимъ когъ заслуге дижу
 Да су болѣ одъ Обреновића,
 А то нѣ никадъ ни мислити
 Србо нису ни близу овога,
 Кои влада дваестъ и петъ лѣта,
 Ко Кназь Србски премнога му лѣта.
 Вучићевцы по Новина пишу,
 Да ѣ Милошъ многе убіяю,

Кога Милошъ своіомъ Рукомъ уби?
 Караѳорђе као, а и Вучићъ;
 Милошъ біо саме Бунтовнике,
 Кои иду нѣму прама главе,
 Или противъ самогъ отечества;
 Противъ главе и оца по глави,
 Бунтовници бію с' гди с' увате,
 Нетражи му с' суда нити правде.
 Аколи є што годъ одузимо,
 Онъ є плаћо или на трагъ враћо.
 А заръ Борђе ніе зло чиніо?
 Чиніо є алъ се неће да зна,
 Већъ му само добра описую,
 А Милошу што є зло чиніо,
 Башъ ако є праведно казнѣно.
 Караѳорђе осимъ овій заала,
 Што є оца убіо, и брата
 Обесіо, матери натак'о
 Пуну пчела кошницу на главу; —
 Убіо є сагнувша човека,
 Копаюћа своє кукурузе,
 Да га проба приковат' за землю;
 Пуну кућу челяди запали,
 И изгори до самогъ темеля,
 А єдну є фамилію целу,
 Сировицомъ потуко невину,
 Калућера ушкопіо жива,
 И чиніо чуда нечувена.
 Кадъ є прешо у землю Немачку,
 Пре тога є кассу закопао,
 У Сербіи, люде те поклао
 Бывше съ нѣмиме да незнаду гди є
 Кассу вр'го да є ископаю.
 Ево ово сведочи Милошу
 Дал' є касса унѣгъ Караѳорђа.

Илъ се и садъ у земљи наоди,
 Ево јоште такви догађая,
 Што б' требало да се неспоминю,
 Алъ кадъ Вучићъ Милошева дѣла,
 Свету явля што нису овака,
 Грјота ѿ и та да светъ незна,
 Кадъ су Србљи до тога већъ дошли,
 Владѣтелъ свое поорочити,
 Некъ изиђе све свету навидикъ,
 И некъ суди кое заслужни,
 Кол' ѿ већа зла чиню Браћи,
 Или Милошъ или Карађорђе; —
 Кадъ ѿ узетъ Београдъ Србима,
 Међъ њим' быя Србинъ снажанъ юнакъ,
 Кой задоби Адиђаре скупе,
 Одъ Турака башъ у Београду,
 Зато чуе Карађорђе самый,
 И поиште да му све предаде,
 Но онај му притяжатель каже,
 Опасностю да ѿ задобію,
 Зато себи оће да задржи,
 Сръ и правда тако изискуе;
 Онъ му пошлѣ други путъ искати,
 Но овај му опетъ одговори,
 Да онъ дати њму ништ' неможе;
 Садъ оћути Карађорђе нато,
 А после пакъ некога времена,
 Пошлѣ њму дага там' убію,
 После кога шесть деце остане,
 И сирота жена удовица;
 Пролазећи поредъ куће истогъ,
 Сврне жени да иште Адиђаръ,
 Уплашена жена покажему,
 У огњишту Адиђаръ закопанъ,
 Онъ извади све башъ изъ огњишта,

Злато Бисеръ и драго каменъ,
 У прстеню и у ланцы златни,
 После жену уведе у собу,
 И наочи децы заколѣ є,
 Да некаже штає извадіо,
 И однео, децу оставіо,
 Плакаюћу надъ мртвомъ Матеромъ.
 Опетъ быя у то исто време,
 Кадъ су Срби на Београдъ ишли,
 Медъ истима отаць Калуђере,
 Кой имаше четиръ сребрняка,
 Анцаръ, саблю, пернати буздованъ
 Или топузь и пушку дугачку;
 Калуђера виђе Карађорђе,
 Кома посла искати Буздованъ,
 Еръ Айдучко і' то, рече оружъ,
 Онъ є доста са другимъ снабдѣвенъ;
 Чувши кале Карађорђу яви,
 Да Буздованъ мора тући турке,
 До седамъ нѣи ређа по имену,
 Али Борђе ође Буздована,
 И други путь пошилъ за нѣга,
 Алъ му кале опетъ недаваше,
 На то с' Борђе ополчи и пође,
 Калуђеру Буздованъ искати,
 Но му овай и опетъ одкаже,
 Него за нѣгъ ако му є стало,
 Послѣ битке онъ ће му га дати,
 Алъ то Борђе некте нислушати,
 Већъ потеже саблю да посече,
 Калуђера, алъ овай отресанъ,
 Са своіомъ му одбіе удараць,
 И потегне Борђа и заврата,
 Те засече до смрти се знало,
 На то с' Борђе іошт' већма разлюти,

И повиче на све свое момке,
 Калуђера кои свегъ изсеку,
 И одузму цело оружје,
 Што в кале при себи имао.
 Ево роде! шта владѣтель ради,
 На еданпутъ отима убія.
 Еданъ сгреси на полю Мишару,
 Кога ктеде бити у логору.
 Булокбаша, а други моляше,
 Даму прости выше чинит' неће,
 То угледа башъ самъ Карађорђе,
 И повиче къ себи Булюбашу,
 Запитавши штога тай облеће,
 Онъ му каже, а одма зовнега,
 Те повали па да му одвали,
 Зашто моли за другога крива,
 Овай добивъ неколико врући,
 Поче молит' Карађорђа тако:
 Господару! болъ посецyme,
 Него што ме ту бадава биешъ,
 Овай скочи и саблю извуче,
 Те окрзне истогъ ноувету,
 И саблясе у земљи пребіе,
 Онъ се нато іоштъ веѣма налюти
 И исчупа пиштолъ изъ пояса,
 Те онога на земљи лежеѣа
 Ту прикуе те с' ніе ни диго.
 Тамо нѣга по нѣговой души.
 Видеѣи ту народъ шта се ради,
 Да бадава туче люде Борђе,
 Онъ позове Годосія Кнеза;
 И молига иѣи Господару,
 Да га моли да небіе люде,
 Забадава, да с' остави заала,
 Коя су му срце препунила.

Тодосіе учини Народу
 Садъ по вољи мислећи Борђе ће,
 Послушати као старогъ Кнеза,
 Кои га е изъ Айдука звао,
 Те отиде къ Борђу казати му,
 Што га Народъ моли да нечини,
 Аль онъ счепа пиштоль изъ пояса,
 Тодосія погоди у срце,
 Рекавши му иди Тодосіе,
 Садъ однеси Народу правицу
 Нека виде како Борђе дае. —
 Садъ разсуди умни Читателю,
 Єли овде право имо Борђе?
 Ма укоме реченомъ примѣру;
 И єль тако што Милошъ радіо,
 Па га пишу и руже предъ светомъ
 Аль за злато рѣа неприяња,
 Садъ се свію Дѣла извидила.
 Што годъ пишу на Обреновиће,
 Све е лажно и было другчіе,
 Штампарія е у њи овимъ рукама,
 Па светъ лажу, аль имъ непомаже.
 Милошъ ништа ніє безъ узрока,
 Нитъ узимо нитъ кога казнио,
 Као Борђе што і? Браћи чиніо,
 И садъ Вучићъ што Србима ради.
 А што пишу да е князь тргово,
 Онъ е само людма новца даво,
 Да тргую њѣму лихву даю,
 Одъ њи исти помоћи имаю,
 Што пакъ люди съ њѣговимъ новцыма,
 Правише се вѣше него што су,
 У томе онъ кривъ нимало ніє,
 Нитъ што новце на добите дае.
 Та башъ они што га окривлюю,

И садъ сами сви редомъ тргую,
 И са онимъ што ніє слободно,
 Преотевши владу Вучићъ клети,
 Садъ продає места Вучићевцемъ,
 Што су нѣму у помоћи были,
 И званія дає што с' лаяли,
 На Милоша и сву Фамилію,
 Ніє л' ово явна трговина,
 У ономъ што ніє за трговню.
 Аврамъ, Симићъ *) а и Гарашани,
 Нетргуюл' и даномъ данашњимъ,
 Сва три прва са окнама Солскимъ,
 А последњи са марвомъ различномъ,
 Ка' и прочи са различнымъ стварма,
 Па на ово свакъ є замукнуо,
 А што Милошъ чиня оно време,
 Кядъ є могло свима пролазити,
 То свакоме у очи падаше,
 А то зато што му завиђаше,
 И дотле се они несмирише,
 Докъ на издай народъ преварише.
 И обадва Княза протераше,
 Отечество своє издадоше,
 Отечества други избавляю,
 Отечество Вучићевц' издаю.
 Карађорђу єдномъ запалише,
 До три пласта сена изгореше.
 Да бы дозн'о коє запалио,
 Савъ є народъ околни позвао
 И питао коє запалио;
 Кадъ недозна коє запалио,
 Онъ узаври єдянъ кязанъ воде,
 Два комада челика убацы,

*) Обадва Симића.

Заповеди ту свему народу,
 Да засуче свак своє рукаве,
 И извади челикъ изъ казана,
 Умочивши пре у ладну воду,
 Говорећи истоме Народу,
 Да ни єдномъ ништа быти неће
 Кои ніе сено запаліо,
 А кои є исто упаліо,
 Челикъ ће му руке задржати,
 Да неможе изъ воде извући,
 И такоће руке тай спржити.
 По томеће онъ кривца дознати,
 А то народъ моро є слушати.
 Кадъ ово се може веровати,
 Да єдноме ова иста вода,
 Угреяна неможе шкодити,
 А кривога даће објавити,
 Што онъ првый непоказа примѣръ,
 Да праведномъ неће досадити,
 Єръ за себе врло добро знаде,
 Да онъ сено упаліо ніе,
 Па вода га небы опарила;
 Но ово є само суевѣрство,
 Незна како да б' народъ мучіо,
 Да га с' бои и раболѣпствує,
 То і' ко оно што і' жигос'о жене,
 Познаюћи кое су вештице,
 Да те небы выше вештичиле;
 И везао у врећу па бац'о,
 Подъ именемъ блудоянія,
 Све у воду да имъ нема трага.
 Коликосмо овде увидили,
 Караѳорѳа примѣра скаредни,
 Јошт' бы могли стотинама наћи,
 Што сведочи чубре Сербіјанка,

За нѣгово све време владаня,
 „Кое другомъ оставлямъ казати,
 Ка и овогъ сада Правителства; —
 Кое оће силомъ да с' одржи,
 И съ топови да се укорени, —
 Што се може хиљадама наћи,
 Зли примѣра немож' бити горе,
 А за ово текъ за мало време;
 А да што бы онда починили,
 Да владаю дваестъ и петъ лѣта,
 Као што є Обреновићъ влад'о,
 Небы до садъ полъ Сербіе было,
 Све б' отели што б' уког' видели,
 А другомъ су за ништа зборили.
 Одъ како су Буну подигнули,
 Покупише гди годъ што нађоше,
 Сиротинске касе и црквене,
 И обштинске а и туђе Ствари,
 Конѣ, кола све то отимаю,
 Па несме имъ нико да заиште;
 Книћанинъ є каруце отео,
 И два коня те с' на нѣима воза,
 А у куће Вукайловићъ иде,
 К'о Секретаръ Рае полицајя,
 Прегледаю Людма све Буцаке,
 А кадъ дођу гди годъ до Новаца,
 Те счепаю па у цепъ трпаю,
 До далѣга расположенія,
 Србо веле: То ти є послано,
 Да подижешъ буне на Вучића,
 Съ тимъ отиду опеть къ полиціи,
 И пошилю пандура къ истоме,
 Да се тепе одма у Немачку,
 А кадъ Люди ишту свое Новце,
 Пандури ій вуку Стрмоглавце,

И тераю у Чамацъ на Саву.
 Осимъ прочи, ево еданъ примѣръ,
 Гди су дошли подъ подозрениемъ,
 Прегледати даб' се штогодъ нашло,
 Сумнително, кодъ Симе Протиѣа;
 Ту еданайсть хиляда Цванцика,
 И юштъ выше Сребрни форинти,
 Наѣу, узму и одма отиду,
 Нетражеѣи далъ што друго има,
 Сумнително што бы имъ шкодило. —
 Тако ови текемъ Новце траже; !!!
 Ко и други Лопови што краду,
 Само ови ноѣу и потайно,
 Вучиѣевцы обелоданѣно;
 Назвали се силомъ Правителство,
 Да бы могли лакше купит' Новце,
 Србо власть е у нѣинимъ рукама,
 Па кади тужити кадию,
 Одма морашъ видит' Аустрию,
 Или турску или Арнаутску.
 Оно тражи законеме князу,
 Кудъ е нашто онъ трошио Новце;
 Но ко нѣга постави Судіомъ?
 Да прегледа княжеске послове,
 Ако могу Непринадлежеѣи
 И лишени званія Државомъ,
 Гди у свету заповедат' власти,
 То и ово србско Правителство,
 Има право што гледи рачуне,
 Законности, но шта ќе радити,
 Кадъ законость почне нѣина дѣла,
 Прегледати, кудъ ќе се девати,
 Они онда, шта су починили?
 А то имъ е веѣе ту завратомъ;
 Него нѣе! они су юнацы,

У нѣи има задоста топова,
 Браниће се ма было одъ кога,
 У нѣи има пуна шака люди,
 Привржени вучића партаи.
 Евъ јоштъ еданъ примеръ да наведемъ,
 Пакъ онда љу одма да престанемъ,
 Наводити нашегъ Карађорђа,
 Зле прмѣре еръ себе пишемо,
 Србъ Србина ма да і' која страна,
 Камо срећа да е све едина; —
 Попу дође Човекъ позвати га,
 Да сарани Челяде изъ куће,
 Нато попо упита Човека,
 Дали има за погребъ да плати?
 Човекъ нѣму одговори нема,
 Пакъ отиде јавит' Карађорђу;
 Кои даде Човеку да плати,
 Попу погребъ, одма да сарани,
 А човеку наложи копати,
 Јоште едну рупу поредъ Гроба,
 Човекъ на то све редомъ учини,
 И донесу челяде до Гроба,
 Гди засташе самогъ Карађорђа.
 Кадъ челяде у Гробъ се постави,
 Карађорђе заповеди попу,
 Одма лећи ту у другу рупу,
 Коя му е безъ плате копана,
 Кадъ онъ некте челяде саранит'
 Безъ да плати нѣму Газда за то.
 Попъ се моли, брани, одговара,
 Аль бадава, Попа ту стрнаю,
 Жива у Гробъ да г' уче памети.
 После некогъ малога времена,
 Ископаю Попа опетъ горе,
 Аль онъ душу већъ пустіо быо,

И на ново опеть га стрпаю. —
 Ево Браћо! Срби разсудите,
 Ђли ђорђе болѣи одъ Милоша, ??
 Но на противъ каква зла почини,
 Ни наликъ су Милошева на та,
 А што Милошъ Србству чиня добра,
 За владаня дваестъ и петъ Лѣта,
 Карађорђа ни наликъ му нису.
 Кога Сынъ ѡ сада заслужни?
 Илѣ Милошевъ или Карађорђевъ,
 Да князуѡ на своемъ Темелю,
 По Темелю треба ѣ судити,
 Кое бригу Србску већу им'о,
 Или Милошъ или црни Боко. —

Садъ Сынове саме да видимо,
 Да познамо и нѣовъ карактеръ,
 Па изъ тога после да судимо,
 Ко ѣ достоянъ Србствомъ управляти ??
 Князь Михайлъ Сынъ Княза Милоша,
 Одрасто ѡ у Србиѣ съ Братомъ,
 Учеѣисе кодъ куће Наукамъ,
 Политичномъ ѡзыку французскомъ,
 Изъ младости сваки га познае,
 Да ѡ миранъ учтивъ юношъ быо,
 Кадъ ѣ одрасто и постао княземъ,
 Душе нема коя можъ казати,
 Да ѣ Михайлъ кою увредѣо,
 Ако Вучићъ у тужби ѣ вели:
 Нема Душе у Србиѣ ѡдне,
 Кою нѣе Михайлъ вређао.
 То сви Срби могу доказати,
 Да ѡ лажно што ѡ Вучићъ писо,
 Та и Народъ у свой Аустриѣ,
 Кои само Михаила виђе,
 Свакомъ Срдце одъ радости куца,

Гледајући такову невиностъ,
 И жалећи да онъ тако | страда,
 У младости безъ каква порока,
 Та на нѣму ни видити ніе,
 Да є створенъ комъ зло помислити,
 А камоли такво учинити.
 Онъ у таквой политичной | Беди,
 Нимало се невес'о невиди, ?
 Еръ му Совѣсть ништа непребаца,
 Да є какво зло коме мислио,
 Млого манъ коме учиніо;
 Ко што збори Вучићъ у Новина,
 Да і' Михайль свог' кума убіо,
 Да га вели | онъ, | оштеръ довенча,
 И некакво Дете посекао;
 Зашто люди да оно и мисле, !
 А камоли говоре иль пишу,
 Што нимало | истини неличи;
 Кумъ є нѣговъ Вучића бунтовникъ,
 И к'о такви уваћенъ убіенъ,
 Аль одъ другій а не одъ Михайла,
 Убіяти ніе нужде нѣму,
 Еръ, неиде онъ віяти такве;
 Дакле они кои су віяли,
 Бунтовнике, тій | су | га убили,
 А за Дете разговора нема,
 Нить є Дете Михайль видіо,
 Могло і' Деце мртве бити млого,
 Одъ картача Вучића проклетогъ,
 А Одъ княза Михайла ни єдно.
 Што су тамо тукли Бунтовнике,
 Царство свако тог' се праава држи,
 И Сербія ништа друго немож',
 Но казнити оне све особе,
 Што подижу Буне у Народу.

Вучићъ оће и княза Михайла,
 Да помрачи и сгади предъ Светомъ.
 Аль бадава, Светъ Михайла види;
 Чисто злато потавнити неће!!!

Но дедъ саде да се огледамо,
 Съ друге стране огледала сѣиногъ,
 Да видимо Карађорђевића,
 Како онъ намъ весело изгледа;
 Александеръ Сынъ ѣ Карађорђа,
 Родіосе и онъ у Сербіи,
 Одраст'о ѣ у Бессарабіи,
 Въ Кишинѣву быо ѣ ушколи,
 У школи ѣ нѣгово владанѣ,
 Сасма гадно горе быт' неможе,
 Было тамо, Другъ му тако каже:
 Профессора удари Столицомъ,
 И піанѣ ѣ непрестано быво;
 Закое га Профессоръ еветово,
 Да с' окане таквога порока;
 Тако єдномъ онъ га изобличи,
 Предъ младежи, што ѣ піанѣ дошо,
 Онъ тад' скочи и Ножъ одма счепа,
 На прободѣ свога Профессора,
 И утече изъ школе наполь,
 И да небы ту га уватили,
 Чакъ утече у хотинѣ безобзирѣ,
 И сакріе с' ту за неко време,
 Докъ с' Профессоръ быо извидао. —
 Тай се спремо іоште за младости,
 Како треба Срблѣмъ князовати,
 Гди ѣ доста вина и Ракіе,
 И Ножева да турке пробія,
 Аль слабосе надъ турцы показа,
 Нег' на браћи бунтовнимъ начиномъ,
 Далѣ како с' Александеръ влад'о, ?

У Сербію прешавъ отечество,
 К'о Ађутантъ княза Михаила, ?
 Владао се као у младости,
 Садъ поставши княземъ у Сербіи,
 Битанге є и лонціє светске,
 Піянице саме і' покушіо,
 Ађутантма, ꙗ Родъ возвиєіо,
 Направіо Таста Совѣтникомъ,
 А нектеде да га онъ протера,
 Ко одъ другогъ што су зактевали,
 Фамилію свою да удали.

Вучићевцы Свету доказую,
 Да є Милошъ Карађорђа смак'о,
 Но ево то како се є сбыло:
 Карађорђе пређе у Сербію,
 Да извади свое Сокровище,
 Закопано гди є Люде покл'о!
 То дочує Везиръ Београдски,
 Преко свои шпіона ставлѣни,
 Да є Борђе у Сербію преш'о,
 Пакъ дозивлѣ Войводу Милоша,
 Изъ међъ прочегъ и ово му рече:
 Єль овамо преш'о Карађорђе?
 Дознаєшъ ли гди се онъ налази?
 На кое му Милошъ одговори,
 Недознаемъ ни дай амо преш'о,
 Млого манѣ гди се садъ налази;
 На то Везиръ Милошу закаже,
 Онъ є тамо близу Смедерева,
 И ако му — Борђа — недонесешъ Главу,
 Съ твоіомъ ѣу є море заменути,
 Па садъ гледай како да се спасешъ,
 Садъ се Милошъ у забуни нађе,
 И Вуицы пише Смедеревскомъ,
 И яви му шта му Везиръ каже.

Овай пріими писмо одъ Милоша,
 И да небы они изгинули,
 Везиру су волю испунили,
 Послали му Главу Караѳорѳа,
 На Рамену нѣина да остане.
 Ёль винованъ овде сада Милошъ?
 Везиръ иск'о, Вуица му посл'о,
 Караѳорѳа Главу одсечену,
 А съ тимъ Благо у земљи застало,
 Непознато Милошу остало. —
 Ето! зависть како є иесретна,
 Свету явля што нїє истина.
 Завидили сви с' Обреновићма,
 А горе садъ у свем' поступаю,
 Они сами, єръ отимлю новце
 Милошъ стече за виш' дваєсть лѣта.

Ев' Србине! гледай Караѳорѳа,
 И нѣговогъ Сына Александра,
 Подъ ким' стенѣшъ текъ деветъ Месецы
 А да шта бы за выше Година?
 Ал' погледай и княза Милоша,
 И нѣговогъ Сына Михаила,
 Подъ кимъ сте вы лепо живовали,
 И разсуд'те Милошева Дѣла,
 Спрама Дѣла коя чиня ѳорѳе!
 Шта остави добра Србма ѳорѳе?
 Спрамъ добара шта Милошъ остави.
 Милошъ свое отечество спасе,
 Кое ктеде Сынъ оног' вратити;
 Онъ просвети свое отечество,
 А то Вучићъ сада разорава.
 Милошъ Срб'ма дає страдаюћимъ,
 У држави цара Фердинанда,
 Уживленъ већъ деветъ месецы,
 Ёли Борѳе и Вучићъ чинію, ?

Кадъ] в 'быо изъ землѣ отиш'о,
 Сиротиньи за нѣма пошавшой.
 Ние [богъ ме, Новце су прѣмали,
 Сто тридесеть и седамъ хиляда,
 Одъ Србіе Гроша уживали,
 Осымъ царске Милости имавше,
 И пензіе кою су имали.
 Шта е дакле оставіо Борђе, ?
 После себе у свомъ отечеству,
 Само робство, а башъ ништа друго!
 Штаће Вучићъ съ Карађорђевићемъ
 Оставити? то с' погодит' може?
 Докъ с' изгоне, што ће кад' тад' бити!
 „Ништа друго него празну кассу,
 Србо оно што і' после Милоша,
 И Михайла княза заостало,
 Тоће цело бити распућено.
 Ето србству каква е то добить! —
 А како су Милошъ и Михайлъ?
 Оставили свое Отечество,
 Пуно Новца ко кошницу Меда,
 Школе силне пуне Ученика,
 Учителя различни ѣзыка,
 Отечество пуно свакогъ добра,
 И напредка Мира и поредка,
 Пакъ ій оба Србія избацы,
 И трећега по Судбини мора.
 Дакле Вучићъ Мож' газит' Устава,
 Кад' і' у нѣга сва влада княжева,
 Самогъ княза може протерати,
 А Уставомъ найманьи е чуванъ,
 Дакле Князь ни к'о маньи ние?
 Уставъ не да праведногъ дирнути
 Млого манѣ живота лишити,
 Или млоге у Рупе бацати,
 Вѣрне князу; просте и чиновне,

Прогоняватъ быти заробити,
 Све є ово Вучиѣъ Айдучина,
 Съ четомъ юнакъ ударивъ на Браћу
 Починію да кормитель буде,
 Освети, ма да се неспети.

Но уместо овогъ учинѣногъ,
 Дѣла да є Браћу прославію.
 Рекао бы онда сваки човекъ,
 „А феримъ му овоє башъ юнакъ,
 А овако Браћу съ Владѣтелемъ,
 Прогонити айдучкимъ є редомъ,
 И на зватъ се може Арамбаша,
 Неке чете опаки Айдука,
 Кои честнимъ и вѣрнима Людъма,
 Своме Князу немиръ учинише,
 Да невини по Свету се туку,
 Удалѣни какву муку вуку,
 Одъ свои є кућа и дружине,
 Збогъ кога є желію дружине.

О Европо, Азію, Африко!
 Америко и Аустралію!
 Чуйте данасъ све петъ части Света
 И кажите у којој имаде,
 Већи тиранъ него Вучиѣъ што є,
 Већи Айдукъ да одъ Бога нађе,
 Отчества други избавляю,
 Просвећую а онъ га издає.
 Одъ нѣгъ несме нико тамъ діяти,
 Развѣ Вує Вуцы и Вучиѣи.
 Многи беже за своємъ, Князомъ
 Господаромъ милимъ Михаиломъ,
 Кодъ нѣгъ има толико стотина,
 Србадіє свакояка реда
 Све Бегаю ни броя се незна,
 Одъ зулума тежкогъ Вучиѣева.

Вришти ядна Србадія млога,
 Да с' избави Вучићева ига,
 Гоштъ горега него што є турско.
 И Евреємъ было Египетско.
 Хиладама прешло бы Народа,
 Вучићевцы збогъ вашегга яда,
 Аль се бою увредит' князеве,
 Олъ увредит' ол' имъ досађати.
 Него време чекаће у Миру,
 Одъ Царева да слободно ишту,
 Себи Княза не когъ Вучићъ оће,
 Натеруюћ', негъ Обреновиће.

Боже милый услыши яданя,
 Србадія даруй ил' Милоша,
 Ил' невиногъ Михаила младог',
 Да ти чистимъ срдцемъ воспошилъ,
 Благодарне Молитве одъ доле.

О! велика Руссію одбранно,
 Чуешъ ли ти твою Србадію,
 Како стенъ подъ игомъ Вучића,
 Избави є тога орятина,
 А пошли иой княза Михаила,
 Ил' Милоша єдновърне Сынце,
 Да те славе ко што заслужиешъ
 Съ целимъ Србствомъ и докле годъ
 траешъ,

Неварай се да і' Вучића Народъ,
 Онъ є позв'о само привржене
 Те да вичу нећ'мо другогъ княза,
 Него Сына Карађорђевога,
 Зови Народъ изъ целе Србіе
 Савъ вообщє и пошли Милоша,
 Некъ се и онъ у Сербіи нађе,
 Негъ слободанъ онда изборъ буде
 Безъ Вучића власти и присутства.

Увидићешъ коме е приврженъ,
Иль Милошу или Александру.
Та избави кадъ ти е у власти,
Нѣне Сьице одъ зулума тежкогъ
Айдучине Вучића несретногъ,
Тирянина надъ свимъ тирянима,
Арамбаше надъ свимъ Айдучыма,
А овое к'о што і' Богъ, истина!

О Вучићу главный Бунтовниче!
Мора доћи теби оно вече
Кад' тад' было, та проћи те неће,
Да планове правишъ у Тавници,
Са прочима издайник'ма Србства;
Као што су Срби одъ васъ свио,
По тавница трпили неволѣ,
А за правду Бога истинога,
Што вамъ иису ктели слѣдовати,
Противъ свога Княза законога,
И противъ свогъ милогъ отечесва.
Да окрену што е горе, доле,
А проче си редомъ наговар'о
Како себи да бираю Княза:

Кадъ с' уреди Логоръ и намести,
Онда Вучићъ у зяши на Хата,
На зеленка съ Едномисленик'ма,
Къ Наи е редомъ свакой ишо,
И Народу ово говоріо:
„Чуетели Браћо! да вамъ кажемъ,
„Сутра к' изић' медъ васъ Митрополитъ,
„И изъ Града Паша Београдски,
„Я ћу онда васъ све запитати,
„Кога Браћо! оћете за княза?
„Вы вичите: Карађорђевића;
„Яћу вама на то одказати,
„Аль я нећу Карађорђевића,

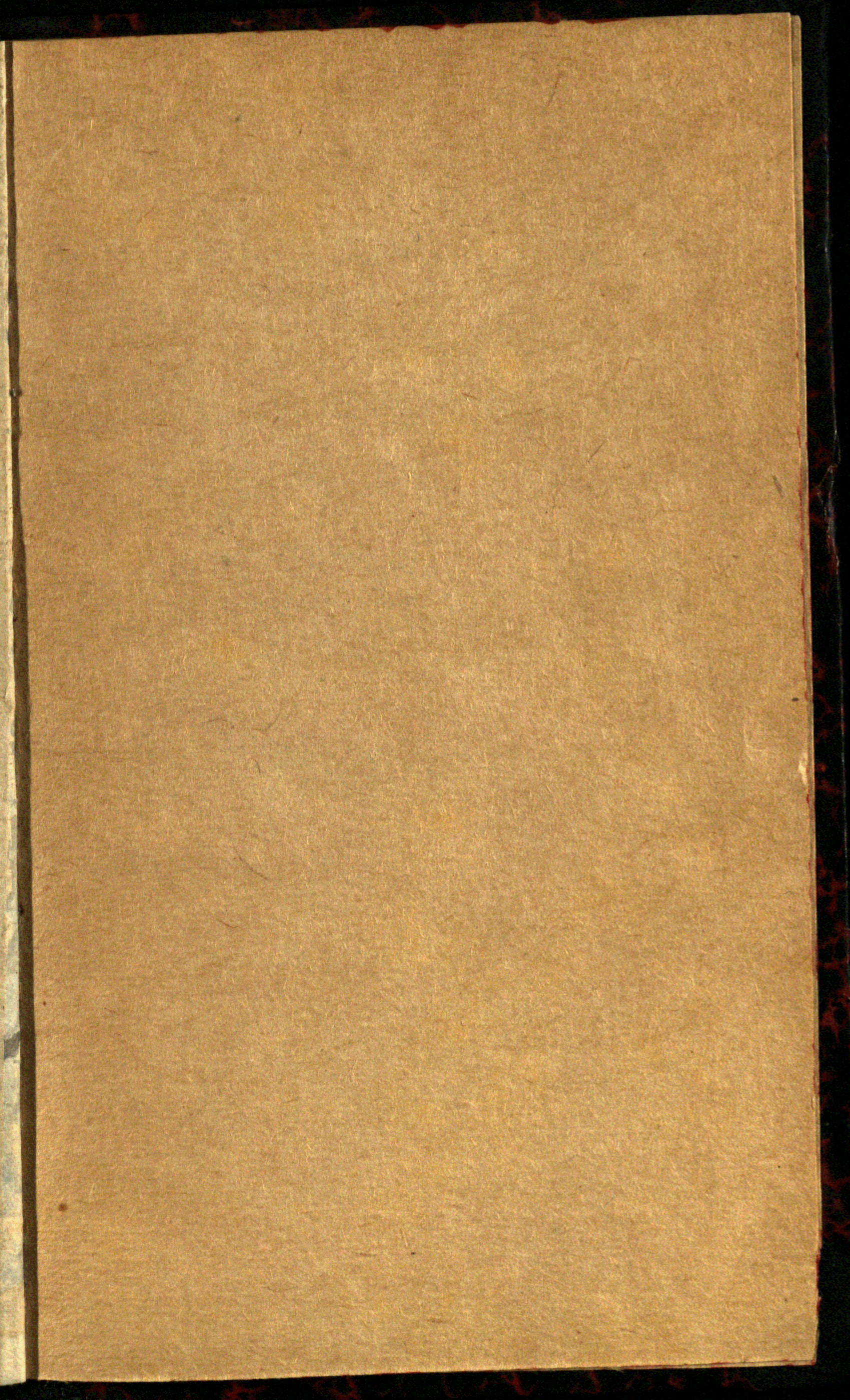
„Веће оћу Михаила княза,
 „Но вы ово ништа неслушайте,
 „Него мени на то одговор'те:
 „Ако оћешъ Михаила княза,
 „Ено ти га седи у земуну,
 „Иди къ нѣму некати князуе,
 „Мы оћемо Караѳорѳевића;
 „Нато Браћо яћу одговорит',
 „И я г' оћу кадъ га вы оћете. —
 „Я ћу после питат' опетъ редомъ;
 „Кога ће те за предводителя?
 „Военога да га поставимо,
 „Вы вичите тебе Господине;
 „Другогъ никогъ ер'су сви невѣшти.
 „И држ'те се само сви юначки,
 „То нико намъ покварити неће; —
 „Ево изборъ Караѳорѳевића,
 „Како га е Народъ изабрао,
 „Ово народъ предъ свима казаће
 „Царевима да і' овако было,
 „И да ій е Вучићъ наговар'о,
 „Ком' се ни су смели противити,
 „Еръ бы били у рупу бацани,
 „И била имъ кожа одерата!
 „Вучићевцы треба вамъ казати!
 „Како валя свой родъ чествовати,
 „И кормиломъ любовн' управляти,
 „Не са пушкомъ и са ятаганомъ,
 „Не са стражомъ никадъ безъ оруж'я,
 „У Дужности у Цркви на ручку
 „На патрули у опанцы безъ сна.
 „За собомъ сте млоге премамили,
 „Неки су вамъ одъ стра слѣдовали.
 „Вучићевце погледайте Браћо!
 „Отераше Княза оба ваша,
 „Подъ к'има сте ви лепо живили,

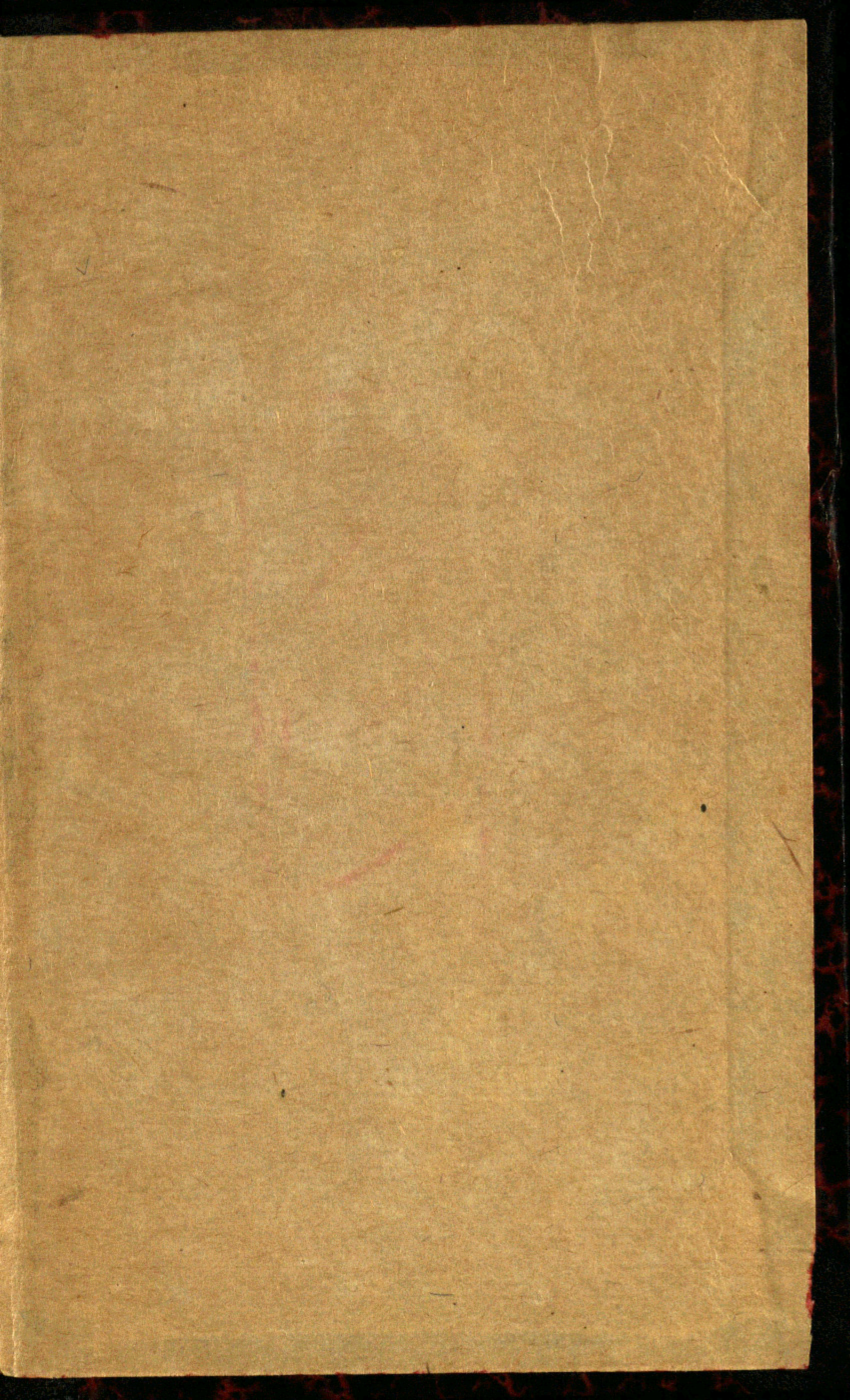
У свакоме миру и поредку,
 А не као съ Караѳорѳевићемъ,
 У немиру и устрау самомъ
 Когъ су вама за Кнѳза метули,
 Бунтовничкогъ, законогъ с' одрекли.
 Милошъ едѳа Србство избавио,
 Вучићцы лако б' га предали,
 Да с' освете Обреновићима.
 Дакле Србљи отворите очи,
 Промислите како сте живили,
 Подъ Кнѳзев'ма Обреновићима,
 За двадесетъ и толико лѳта,
 А како садъ за то мало време,
 Ни година подъ Вучомъ живите,
 Сръ онъ ради самъ за свою ползу,
 По именовъ да народню тражи.
 Вы едѳнако у страу на стражи,
 И незнате јоште на чему сте;
 Отресте се такови орята,
 И зовите Обренове Кнѳзе,
 Да у миру кору леба е'те,
 Да с' кодъ куће извѳстни смирите.
 Вучићъ уби два рођена брата,
 Едногъ съ пушкомъ а другогъ батиномъ
 Па и вама болѳ бити неће,
 И растави жену одъ свогъ мужа,
 Къ себи узе а свою отера,
 Ко и Борѳе, Милошу се чуде.
 Више ј' люди Вучићъ потукао,
 А све кришомъ на друге бацао,
 И чинио такѳа беззакон'я,
 Коя честанъ мислити неможе,
 Садъ када е подигао Буну,
 Осимъ други коб е онъ тук'о,
 Затворао у рупу бацао,

У тавниці ноћу пребіаю,
 Еданъ быя што га облагаше
 Да і' носіо писмо старешине,
 Кой пише и явля Началству,
 Да є Вучићъ подигао Буну.
 Садъ овога Вучићъ уватио,
 И питао кудъ носаше писмо,
 А овай му тако одговара,
 Да онъ незна ни за какво писмо,
 Онда Вучићъ овога повали,
 И оцепи петдесетъ Батина,
 Говорећи; Садъ поћи у рупу,
 „Промисли се да ми сутра кажешъ,
 „Акол' нектешъ и сутра признати,
 „Сутрашъ добит' стотину Батина!
 Нато нѣму човекъ одговори;
 „Па нечекай сутра Господару,
 „Но садъ одма одсецими главу,
 „Єрѣ истоћу сутра ти казати,
 „А тући ме већъ немашъ почему,
 „Но по сувой кожи и костима,
 То га Вучићъ некте ни слушати,
 Но бацы га у рупу проклету.
 „Ево добрій Вучићеви дѣла,
 „Коя Срблѣмъ онъ почини сада.
 Овакоє є Вучићъ задобіо,
 На врачару све тукући люде,
 Па кой бы му смео противит' се,
 И рећи му: нећу Александра,
 Но сви ћуте илѣ крозъ зубе оће,
 Докле помоћъ Царева недоће
 Ак' и нѣи к'о Народъ непревари!
 И браћа се съ Браћомъ помешаю,
 А Вучића да власти престаю;
 А што Вучићъ вели са своима,

Народъ оће Караѳорђевића;
 То є Народъ што га і' подкупио,
 Двеста триста до петъ стотин' Людїй,
 Проче све є другога мнѣнія,
 И желеће Михайла имати,
 Илѣ нѣгова мила Родителя
 За своѣга у Сербїи Княза,
 Као вѣштогъ съ нѣима управляти,
 Владаюћи дваѣсть и петъ лѣта.
 Ал' несмеду одъ Вучићеваца,
 Отворити уста да покажу,
 Нѣину волю кога желе княза.
 Преѳутати морамъ све желеће,
 Срѣће Вучићъ да имъ се освети.
 Чуйте цари землѣ Господари,
 Оће Вучићъ све васъ да превари,
 К'о и Народъ што є преварио
 И два княза тако протерао,
 Помислите и Милоша дѣла,
 Єсулѣ тако злопако чинѣна,
 Пакъ ѳет' онда правду увидити
 Чиє племе треба да управля?
 Са Сербїомъ, и коме да буде,
 Благодарна, Борѳу? илѣ Вучићу?
 Илѣ Милошу башъ Обреновићу?
 Кои влаада, двадѣсть и петъ лѣта,
 Па зулума такви недочека,
 Као што є подъ Борѳем имала,
 И што има сада подъ Вучићемъ.

БИБЛИОТЕКА МАТИЦЕ СРПСКЕ

Рлв Ср [1777.1